

Константий О. В.,доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри конституційного та адміністративного права
Національного транспортного університету**КЕРУВАННЯ ТРАНСПОРТНИМ ЗАСОБОМ У СТАНІ СП'ЯНІННЯ
ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ З ПОСАДИ СУДДІ ТА ПРОКУРОРА**

Анотація. У статті розглядаються питання судової практики звільнення суддів та прокурорів з посад з підстави допущення керування транспортним засобом у стані сп'яніння.

Відзначається, що у процесі європейської інтеграції України, протистояння збройній агресії російської федерації правники повинні дотримуватися високих стандартів професії, не вчиняти правопорушень та аморальних діянь під час виконання службових обов'язків і в особистому житті.

На основі аналізу даних судової статистики і практики зроблено висновок про існування випадків керування суддями, прокурорами і державними службовцями різних категорій транспортними засобами у стані сп'яніння. Зазначається, що за таку несумісну з професійною етикою поведінку публічні службовці підлягають притягненню до адміністративної відповідальності згідно зі статтею 130 Кодексу України про адміністративні правопорушення та звільненню з посад на підставі приписів законів «Про судоустрій і статус суддів», «Про прокуратуру», «Про державну службу».

Аналізується судова практика вирішення справ, пов'язаних з оскарженням до Верховного Суду в порядку статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України рішень дисциплінарних органів про звільнення суддів і прокурорів з посад у зв'язку з допущенням керування транспортними засобами у стані сп'яніння.

Підсумовано, що згідно з практикою Великої Палати Верховного Суду рішення дисциплінарних органів про звільнення позивачів з посад суддів та прокурорів з підстави допущення керування транспортними засобами у стані сп'яніння, як правило, не зазнають скасування.

Наголошується на тому, що аморальні вчинки і злочини, керування транспортними засобами і появу у громадських місцях у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння, не повинні допускати також правники, які є дотичними до роботи органів, що проводять добори на посади суддів і прокурорів, оцінюють доброчесність інших.

Ключові слова: керування транспортним засобом, стан сп'яніння, етичні норми, судді, прокурори, правники, правопорушення, відповідальність, звільнення з посад.

Konstantiy O. V. Driving a vehicle while intoxicated as a reason for dismissal from the position of judge and prosecutor

Abstract. The article examines the judicial practice of dismissing judges and prosecutors from their positions on the grounds of driving a vehicle while intoxicated.

It is noted that in the process of Ukraine's European integration and resistance to the armed aggression of the Russian Federation, lawyers must adhere to high professional standards and not commit offenses and immoral acts while performing their official duties and in their personal lives.

Based on the analysis of the data of judicial statistics and practice, a conclusion was made about the existence of cases of driving of vehicles by judges, prosecutors and civil servants of various categories while intoxicated. It is noted that for such behavior incompatible with professional ethics, public servants are subject to administrative liability in accordance with Article 130 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses and dismissal from their positions based on the provisions of the Laws "On the Judicial System and the Status of Judges", "On the Prosecutor's Office", "On the Civil Service".

The judicial practice of resolving cases related to appeals to the Supreme Court under Article 266 of the Code of Administrative Procedure of Ukraine against decisions of disciplinary bodies on the dismissal of judges and prosecutors from their positions in connection with the admission of driving while intoxicated is analyzed.

It was concluded that according to the practice of the Grand Chamber of the Supreme Court, the decisions of disciplinary bodies on the dismissal of plaintiffs from the positions of judges and prosecutors on the grounds of driving vehicles while intoxicated, as a rule, are not overturned.

It is emphasized that immoral acts and crimes, driving vehicles and appearing in public places under the influence of alcohol or drugs should also not be allowed by lawyers who are involved in the work of bodies that carry out selections for the positions of judges and prosecutors, and assess the integrity of others.

Key words: *driving a vehicle, state of intoxication, ethical norms, judges, prosecutors, lawyers, offenses, responsibility, dismissal from positions.*

У наш час Україна провадить реформи у напрямку наближення національної правової системи (законодавства, судових і правоохоронних органів, систем підготовки та перепідготовки правників тощо) до загальних для країн Європейського Союзу стандартів їх змістовного ціннісного наповнення і функціонування.

Так, у проєкті Концепції реформи юридичної (правничої) освіти, розміщеному на вебсторінці Комітету Верховної Ради України з питань правової політики, йдеться про те, що інтеграція України в ЄС пов'язана із забезпеченням високих стандартів юридичної (правничої) освіти і професійної діяльності правника, які ґрунтуються на принципах незалежності, самоврядності, компетентності, доброчесності, дотриманні етичних правил поведінки та професійної відповідальності за їх порушення (розділ I Загальні положення) [1].

Отже і майбутні, і працюючі юристи (правники), особливо ті, які приймають рішення, які стосуються життя, прав і свобод людини, забезпечують примусову реалізацію законів, оцінюють доброчесність інших, не повинні вчиняти правопорушень та аморальних діянь, які принижують авторитет професії як під час виконання службових обов'язків, так і в особистому житті.

У наш час загальновідомим є те, що зайняття посад в органах, які належать до механізму правосуддя, наглядають за дотриманням норм законодавства, а також беруть участь у вирішенні питань забезпечення формування зазначених органів, вимагає від таких правників високого рівня моральності, чесності, правової культури і правосвідомості, непідкупності, утримання від появи в громадських місцях у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння, дотримання інших норм і стандартів поведінки в суспільстві. Нехтування наведеними вимогами є особливо цинічним, нахабним за обставин воєнного стану, коли наша держава протистоїть

збройній агресії російської федерації, гинуть та зазнають каліцтв тисячі українців.

Так, у статті 1 Кодексу суддівської етики, затвердженого на XI черговому з'їзді суддів України 22 лютого 2013 року, визначається, що суддя як носій судової влади повинен бути прикладом неухильного дотримання принципу верховенства права і вимог закону, присяги судді; має усвідомлювати постійну увагу суспільства та демонструвати високі стандарти поведінки з метою зміцнення довіри до судової влади та утвердження авторитету правосуддя [2].

У статті 11 Кодексу професійної етики та поведінки прокурорів, затвердженого 27 квітня 2017 року Всеукраїнською конференцією прокурорів, також містяться правила, що прокурор повинен постійно дбати про свою компетентність, професійну честь і гідність; своєю доброчесністю, принциповістю, компетентністю, неупередженістю та сумлінним виконанням службових обов'язків сприяти підвищенню авторитету прокуратури та зміцненню довіри громадян до неї.

На рівні законодавчого регулювання вимога про те, що професійний суддя зобов'язаний дотримуватися правил суддівської етики, у тому числі виявляти та підтримувати високі стандарти поведінки у будь-якій діяльності з метою укріплення суспільної довіри до суду, забезпечення впевненості суспільства в чесності та непідкупності суддів, закріплена у пункті 2 частини сьомої статті 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон № 1402-VIII) [3].

Прокурор, згідно з приписами пункту 4 частини четвертої статті 19 Закону України «Про прокуратуру» (далі – Закон № 1697-VII), у свою чергу теж повинен додержуватися правил прокурорської етики, зокрема не допускати поведінки, яка дискредитує його як представника прокуратури та може зашкодити авторитету прокуратури [4].

Отже зайняття посад судді та прокурора, які є найвідповідальнішими серед юридич-

них професій, оскільки виконання службових обов'язків на них передбачає забезпечення застосування норм законів до членів українського суспільства, вимагає, щоб особи, які перебувають на вказаних посадах, не вчиняли на роботі та у побуті порушень зазначених деонтологічних вимог, не ставили під загрозу життя, здоров'я та майно інших людей, у тому числі не допускали керування транспортними засобами у стані сп'яніння.

Звернувшись до аналізу судової статистики можна з'ясувати, що лише в минулому (2024) році районними, міськими, міськрайонними судами було притягнуто до адміністративної відповідальності за статтею 130 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) «Керування транспортними засобами або суднами особами, які перебувають у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують їх увагу та швидкість реакції» 4 судді, 5 прокурорів, 92 державних службовців, а усього 115 874 осіб [5].

Тобто в нашій державі є випадки допущення професійними суддями, прокурорами і державними службовцями різних категорій керування транспортними засобами у стані сп'яніння. За такі аморальні протиправні вчинки названі публічні службовці згідно з приписами законодавства мають притягатися в судовому порядку до адміністративної відповідальності, сплачувати відповідні суми штрафів і позбавлятися прав керувати транспортними засобами. Водночас допущення суддями і прокурорами керування транспортними засобами у стані сп'яніння тягне за собою також притягнення їх дисциплінарної відповідальності, зокрема у виді звільнення з посад.

Так, згідно з пунктом 3 частини першої статті 106 Закону № 1402-VIII допущення суддею поведінки, що порочить звання судді або підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях моралі, чесності, непідкупності, відповідності способу життя судді його статусу, недотримання інших норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду, є підставою для притягнення до дисциплінарної відповідаль-

ності. Вказана поведінка судді відповідно до приписів частини восьмої, пункту 1 частини дев'ятої статті 109 зазначеного Закону становить істотний дисциплінарний проступок або грубе нехтуванням обов'язками судді, що є несумісним із суддівським статусом, та обумовлює застосування дисциплінарного стягнення у виді подання про звільнення судді з посади.

У Законі № 1697-VII передбачається, що систематичне (два і більше разів протягом одного року) або одноразове грубе порушення правил прокурорської етики є підставою для притягнення прокурора до дисциплінарної відповідальності (пункт 6 частини першої статті 43); а також у разі, якщо дисциплінарний проступок, вчинений прокурором, має характер грубого порушення, то за результатами дисциплінарного провадження може бути прийнято рішення про неможливість його подальшого перебування на прокурорській посаді (пункт 1 частини четвертої статті 49).

Згідно з відомостями Єдиного державного реєстру судових рішень, протягом січня 2018 року – серпня 2025 року в порядку статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України Великою Палатою Верховного Суду розглянуто **9** справ, в яких судді оскаржували притягнення до дисциплінарної відповідальності у виді звільнення у зв'язку з допущенням керування транспортними засобами у стані сп'яніння. Також було розглянуто в апеляційному порядку **12** справ за позовами прокурорів до Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів (далі – КДКП) щодо визнання протиправними та скасування рішень про накладання дисциплінарних стягнень у виді звільнення з посади в органах прокуратури з підстави допущення керування в зазначеному стані.

Так, 17 липня 2025 року Великою Палатою Верховного Суду прийнято постанову у справі № 990SCGC/25/25 за скаргою ОСОБА_1 щодо визнання неправомірним та безпідставним рішення Вищої ради правосуддя (далі – ВРП) про залишення без змін рішення її Третьої Дисциплінарної палати від 25 вересня 2024 року № 2799/Здп/15-24 про притягнення судді Хустського районного суду

Закарпатської області ОСОБА_1 до дисциплінарної відповідальності та застосування до нього дисциплінарного стягнення у виді подання про звільнення судді з посади.

Предметом розгляду в дисциплінарній справі щодо судді ОСОБА_1 були події, що відбулися 14 березня 2024 року за його участю. А саме о 08 год 43 хв у місті Хуст на вулиці Свободи водій ОСОБА_1 керував автомобілем марки «Mitsubishi Pajero Sport» у стані алкогольного сп'яніння. Огляд на стан сп'яніння зі згоди водія у встановленому законом порядку проводився із застосуванням приладу «Drager». Згідно з результатами огляду показник алкоголю становив 0,73 проміле, у зв'язку із чим ОСОБА_1 порушив вимоги підпункту «а» пункту 2.9 Правил дорожнього руху, за що встановлено відповідальність, передбачену частиною першою статті 130 КУпАП.

Постановою Тячівського районного суду Закарпатської області від 21 червня 2024 року у справі № 309/1690/24, залишеною без змін постановою Закарпатського апеляційного суду від 9 серпня 2024 року, ОСОБА_1 визнано винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною першою статті 130 КУпАП, та накладено на нього адміністративне стягнення у виді штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, що становить 17000 (сімнадцять тисяч) гривень, з позбавленням права керування транспортними засобами на строк один рік. Проте ОСОБА_1 наполягав на недоведеності належними та допустимими доказами його перебування в стані сп'яніння.

У постанові у цій справі Велика Палата Верховного Суду вирішила, що ВРП обґрунтовано відхилила доводи судді ОСОБА_1 про те, що суди встановили наявність в його діях складу адміністративного правопорушення, передбаченого частиною першою статті 130 КУпАП, на підставі неналежних доказів, та погодилася з висновками ВРП та її Третьої Дисциплінарної палати, що суддя ОСОБА_1 умисно допустив поведінку, яка порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя, а отже, вчинив істотний дисциплінарний проступок, допустивши грубе нехтуван-

ням обов'язками судді щодо дотримання правил суддівської етики, у тому числі щодо підтримання високих стандартів поведінки у будь-якій діяльності з метою укріплення суспільної довіри до суду, що є несумісним зі статусом судді (пункт 120) [6].

16 травня 2019 року Велика Палата Верховного Суду прийняла постанову у справі № 9901/617/18, якою залишила без задоволення апеляційну скаргу ОСОБА_6 на рішення Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 10 грудня 2018 року, яким було відмовлено у задоволенні позову про визнання протиправним і скасування рішення ВРП від 10 травня 2018 року «Про звільнення ОСОБА_6 з посади судді Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області на підставі пункту 3 частини шостої статті 126 Конституції України».

Згідно з обставинами цієї справи постановою Мукачівського міськрайонного суду Закарпатської області від 25 листопада 2016 року встановлено, що 17 серпня 2016 року суддя Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області ОСОБА_6 поблизу м. Мукачево Закарпатської області керував транспортним засобом марки «BMW» у стані алкогольного сп'яніння. Також цією постановою суд закрив провадження у справі про адміністративне правопорушення стосовно ОСОБА_6 на підставі частини першої статті 130 КУпАП у зв'язку із закінченням строків накладення адміністративного стягнення.

Водночас Мукачівський районний суд Закарпатської області постановою від 31 січня 2017 року у справі № 308/13202/16-п, яка залишена без змін постановою Апеляційного суду Закарпатської області від 27 червня 2017 року, застосував до ОСОБА_6 адміністративне стягнення у виді позбавлення права керування транспортними засобами строком на шість місяців за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого статтею 122² КУпАП. У цих постановах судами першої та апеляційної інстанцій встановлено, що 9 грудня 2016 року ОСОБА_6, керуючи автомобілем марки «BMW», модель X5, у м. Ужгороді, рухаючись по вул. Собранецькій, не виконав вимоги працівника поліції про зупинку транспортного засобу, завчасно пода-

ної за допомогою гучномовця, та був зупинений шляхом переслідування на патрульному автомобілі в с. Геївці Ужгородського району, чим порушив вимоги пункту 2.4 Правил дорожнього руху, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 10 жовтня 2001 року № 1306.

На підставі зазначених обставин Друга Дисциплінарна палата ВРП дійшла висновків, що суддя ОСОБА_6 проігнорував етичні норми та стандарти поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду, та вчинив проступок, несумісний зі статусом судді.

27 березня 2018 року ВРП розглянула скаргу судді ОСОБА_6 та залишила без змін відповідне рішення її Другої Дисциплінарної палати.

10 травня 2018 року ВРП прийняла рішення № 1362/0/15-18 про звільнення позивача з посади судді Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області на підставі пункту 3 частини шостої статті 126 Конституції України.

У постанові у цій справі Велика Палата Верховного Суду погодилася з доводами суду першої інстанції про те, що оскаржуване рішення ВРП від 10 травня 2018 року № 1362/0/15-18 є вмотивованим та містить конкретну підставу звільнення позивача, визначену законом, а також про безпідставність його доводів щодо відсутності в рішеннях ВРП та її дисциплінарного органу мотивів для застосування до нього такого дисциплінарного стягнення, як подання про звільнення з посади судді [7].

23 травня 2024 року, розглянувши апеляційну скаргу ОСОБА_1 на рішення Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 12 лютого 2024 року, Велика Палата Верховного Суду прийняла постанову в адміністративній справі № 9901/865/18 за позовом ОСОБА_1 до КДКП про визнання протиправними та скасування рішення від 05 вересня 2018 року «Про накладення дисциплінарного стягнення на прокурора Жидачівського відділу Стрийської місцевої прокуратури Львівської області ОСОБА_1» (далі – спірне рішення).

Суд першої інстанції рішенням від 12 лютого 2024 року відмовив у задоволенні

позовних вимог, зазначивши, що за обставин цієї справи позивач був притягнутий до дисциплінарної відповідальності саме за керування транспортним засобом у стані алкогольного сп'яніння, що підтверджувалося поясненнями ОСОБА_2 про те, що він і ОСОБА_1 протягом з 23 год 30 хв 04 вересня 2017 року до приблизно 13 год 00 хв 05 вересня 2017 року (до моменту дорожньо-транспортної пригоди) перебували разом, вживали алкогольні напої (шампанське, вино, пиво, коньяк), востаннє за 15 хв до пригоди, поясненнями самого позивача, які він дав безпосередньо на засіданні КДКП про спільне проведення часу з ОСОБА_2 упродовж з 23 год 30 хв 04 вересня 2017 року до приблизно 13 год 00 хв 05 вересня 2017 року, про виживання спиртного, а також висновком експерта від 06 грудня 2017 року № 4292/2017-т, згідно з яким у крові ОСОБА_1 виявлено спирт етиловий у кількості 1,55 % (проміле), що відповідає сп'янінню середнього ступеня.

Було також ураховано те, що відповідно до інформації з відкритих даних з вебсайту «Судова влада» протягом 2021-2023 років щодо позивача були складені шість протоколів про вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого частиною першою статті 130 КУпАП.

Велика Палата Верховного Суду у постанові від 23 травня 2024 у справі № 9901/865/18 також відмітила, що суд першої інстанції не оминув увагою виправдувальний вирок стосовно ОСОБА_1, але слушно визнав, цей вирок не відкидає того, що під час дорожньо-транспортної пригоди ОСОБА_1 знаходився в стані алкогольного сп'яніння. Отож в аспекті обставин і аргументів, які КДКП встановила і виклала в оскарженому рішенні, обставин та мотивів, наведених в оскарженому судовому рішенні, Велика Палата Верховного Суду висувала, що ні в суду першої інстанції, ні в суду апеляційної інстанції не було вагомих, достатніх підстав для втручання в оскаржуване рішення дисциплінарного органу [8].

14 травня 2019 року Великою Палатою Верховного Суду прийнято постанову, якою залишено без задоволення апеляційну скаргу ОСОБА_2 на рішення колегії суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верхо-

вного Суду від 18 лютого 2019 року у справі № 9901/927/18 за позовом апелянта до КДКП про визнання протиправним і скасування рішення від 03 жовтня 2018 року «Про накладення дисциплінарного стягнення на старшого слідчого в особливо важливих справах першого слідчого відділу управління з розслідування злочинів, вчинених злочинними організаціями, Генеральної прокуратури України ОСОБА_2».

За обставинами цієї справи, 28 грудня 2017 року працівниками Управління патрульної поліції у місті Києві зупинений транспортний засіб «BMW 750iL», яким керував ОСОБА_2. У зв'язку із наявністю ознак нетверезого стану йому було запропоновано пройти огляд на стан сп'яніння із застосуванням приладу «Драгер». Результат тесту – 1,33 проміле. Цього ж дня працівниками патрульної поліції щодо слідчого ОСОБА_2 було складено протокол про адміністративне правопорушення за частиною першою статті 130 КУпАП.

За наслідками розгляду зазначеного протоколу постановою Подільського районного суду міста Києва від 06 квітня 2018 року у справі № 758/339/18 ОСОБА_2 визнано винним за частиною першою статті 130 КУпАП, однак провадження закрито у зв'язку із закінченням строків притягнення особи до адміністративної відповідальності.

Постановою Апеляційного суду міста Києва від 12 вересня 2018 року скасовано постанову Подільського районного суду міста Києва від 06 квітня 2018 року, а провадження у справі № 758/339/18 закрито на підставі пункту 1 статті 247 КУпАП (у зв'язку із відсутністю події і складу адміністративного правопорушення, передбаченого частиною першою статті 130 КУпАП).

На підставі наведеного КДКП в оспорюваному рішенні підсумувала, що відомості, зібрані під час дисциплінарного провадження, в їх сукупності підтверджують наявність у діях слідчого ОСОБА_2 дисциплінарного проступку, оскільки ним проігноровано вимоги Закону № 1697-VII, Кодексу професійної етики та поведінки працівників прокуратури, затвердженого наказом Генерального прокурора України від 28 листопада

2012 року № 123, згідно з яким працівник прокуратури не має... допускати дій і поведінки, які можуть зашкодити його репутації та авторитету прокуратури, викликати негативний громадський резонанс.

Обґрунтовуючи свою позицію у справі, ОСОБА_2 зазначав, що всупереч частинам третій, четвертій статті 48 Закону № 1697-VII КДПК, приймаючи оскаржуване рішення, не врахувала постанову Апеляційного суду міста Києва від 12 вересня 2018 про закриття провадження у справі № 758/339/18 щодо притягнення його до адміністративної відповідальності за керування транспортним засобом у стані алкогольного сп'яніння, у зв'язку з відсутністю події і складу адміністративного правопорушення.

Разом з тим, Велика Палата Верховного Суду погодилася з висновками суду першої інстанції, що такі доводи скажника є необґрунтованими, оскільки суд у межах розгляду цієї справи не досліджує питання наявності або відсутності вини особи у вчиненні адміністративного правопорушення, а надав правову оцінку обставинам наявності або відсутності вчинення ним дисциплінарного проступку в частині порушення норм професійної етики.

Таким чином, Велика Палата Верховного Суду у постанові у зазначеній справі визнала правомірним висновок КДКП, підтриманий рішенням Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 18 лютого 2019 року, про наявність підстав для притягнення ОСОБА_2 до дисциплінарної відповідальності згідно із пунктами 5, 6 частини першої статті 43 № 1697-VII, оскільки вчинений ним проступок суперечить нормам цього Закону та Кодексу професійної етики та поведінки працівників прокуратури, а відтак унеможливорює його подальше перебування на посаді слідчого прокуратури [9].

Отже проведений аналіз законодавства та судової практики оскарження рішень про притягнення до дисциплінарної відповідальності у виді звільнення з посад суддів і прокурорів у зв'язку з допущенням керування транспортними засобами у стані сп'яніння свідчить, що остаточна судова інстанція на національному рівні, а саме Велика Палата Верховного Суду,

вирішуючи справи цієї категорії в порядку статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України, загалом визнає правомірними і обґрунтованими відповідні рішення дисциплінарних органів щодо позивачів, які вчиняють зазначені аморальні, несумісні із суддівськими і прокурорськими посадами вчинки. Допущення керування транспортними засобами у стані сп'яніння, незалежно від притягнення судді або прокурора до адміністративної чи кримінальної відповідальності (залежно від тяжкості наслідків такого керування) становить водночас суттєве дисциплінарне правопорушення, грубе нехту-

вання професійним статусом, порушує етичні норми, затверджені органами суддівського і прокурорського самоврядування, та за існування достатніх доказів вини тягне за собою звільнення згідно з рішеннями дисциплінарних органів з посад в судах та органах прокуратури. Водночас аморальні вчинки і злочини, керування транспортними засобами і появу у громадських місцях у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння, не повинні допускати також правники, які є дотичними до роботи органів, що проводять добори на посади суддів і прокурорів, оцінюють доброчесність інших.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Проєкт Концепції реформи юридичної (правничої) освіти. URL.: <https://kompravpol.rada.gov.ua/uploads/documents/34815.pdf>.
2. Кодекс суддівської етики, затверджений XI черговим з'їздом суддів України 22 лютого 2013 року. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0001415-13>.
3. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>.
4. Закон України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text>.
5. Звіт судів першої інстанції про розгляд справ про адміністративні правопорушення за 2024 рік (форма № 1-п). URL.: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/zvit_dsau_2024.
6. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 17 липня 2025 року у справі № 90SCGC/25/25. URL.: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/129023027>.
7. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 16 травня 2019 року у справі № 9901/617/18. URL.: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/81952328>.
8. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 23 травня 2024 року у справі № 9901/865/18. URL.: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119583711>.
9. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 14 травня 2019 року у справі № 9901/927/18. URL.: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/81925945>.

Дата першого надходження рукопису до видання: 17.09.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 13.10.2025

Дата публікації: 28.11.2025